

skatteborgernes penge. Så har vi altså den opgave, at vi skal have hindret det misbrug.

Samtidig har vi også en anden opgave, og den opgave hedder, at vi skal have ting til at fungere ude, hvor ildsjælene er.

Hvis det her skal komme til at lykkes, må vi under udvalgsarbejdet finde nogle formuleringer, sådan at vi kan få det til at hænge sammen, forstået på den måde, at vi skal have sikret, at det frivillige børne-/ungdomsarbejde kan fungere, at vi ikke lægger reglerne så stramt, at vi mistænkeliggør folk, som arbejder på et niveau, hvor vi ikke behøver at gå rundt og være bange for, at de skal begå de helt store økonomiske – forbrydelser kan jeg ikke kalde det, men altså noget, der er sådan til egen vinding. Et eller andet sted må det være muligt, at vi kan få den til at lande. Vi er er hvert fald ikke interesseret i, at der skal kunne foregå noget, som ikke er hensigtsmæssigt.

Modsat går jeg ud fra, at vi så under udvalgsarbejdet kan prøve at finde nogle formuleringer, som vi kan få tingene til at fungere under. Ligesådan gælder det også revisionsbestemmelserne. Vi har revisionsbestemmelser, vi har revisoretiske regler. Vi må finde en formulering, så der ikke vil være misbrug, men sådan at vi også respekterer, at revisorforeningen ikke opfatter det sådan, at den her lov direkte mistænkeliggør enhver revisor. Det skal ikke være meningen.

Jeg synes, vi har en opgave i at få det her til at hænge sammen, så de formål, der er i lovforslaget, bliver fastholdt, men sådan at det kan foregå på en lidt anden måde end skitseret. Og hvis der vises imødekommenhed, jamen så vil vi vise en tilsvarende imødekommenhed, hvis det er muligt.

Brian Mikkelsen (KF):

Som vi nævnte i forrige samling, er det her jo en særdeles kompliceret problemstilling. På den ene side eksisterer der jo et reeltabilitetsproblem mellem oplysningsforbundene og daghøjskolerne – det har Undervisningsministeriets undersøgelse jo også medvirket til at understrege – men på den anden side skal vi bevare og respektere folkeoplysningsarbejdet og give det plads til at ånde, give det plads til at blomstre, give det plads til at fungere.

For os at se er der ikke nogen tvivl om, at oplysningsforbundene spiller en væsentlig rolle i vores demokrati, i udførelsen af demokratiet, og derfor skal vi være ekstra varsomme, og

derfor har det også ekstra stor betydning, at man ikke pålægger forbundene unødige byrder i form af alt for detaljerede og bureaukratiske krav til forbundene og deres samarbejde med andre institutioner, f.eks. daghøjskolerne.

Samtidig skal vi selvfølgelig formå at dæmpe op for nogle af deabilitetsproblemer, vi gentagne gange er stødt på i enkelte af de store aftenskoler. Der har været nogle slemme, groteske, meget ærgerlige eksempler påabilitetsproblemer, som har vist, at man kan flytte penge fra den ene kasse til den anden til skade for hele uddannelsesformålet.

Jeg vil gerne indrømme, at grænsen mellem disse to behov er meget hårfin og sandsynligvis umådelig svær at ramme. Men jeg må også sige, at jeg ikke synes, at man i tilstrækkelig grad har formået at tilgodese begge parter.

Problemet er, at hvis det lægger en tung dyne ned over det samarbejde, der jo i dag er mellem daghøjskolerne og folkeoplysningsforbundene, og dermed modvirker det kreative samspil og rige samarbejde, der eksisterer i dag de to parter imellem, kan det komme til at virke ødelæggende og destruktivt for samarbejdet og udfoldelsesmulighederne.

Der kan jo trods alt være nogle økonomiske fordele ved at have en slags fælles administration og en slags samarbejde, og det samarbejde ønsker vi fra konservativ side at bevare, men vi ønsker også – og det er derfor, vi skal prøve at balancere med tungen lige i munden – at løseabilitetsproblemerne.

Jeg vil godt slå fast her afslutningsvis, at forslaget er blevet markant bedre siden sidste samling. Men vi mener stadig væk ikke, at de i lovforslaget foreslåede midler vil virke helt efter hensigten. Målet nås ikke kun ved det her forslag.

Vi frygter også, at hvis man vedtager forslaget i dets nuværende udformning, kan konsekvenserne blive, at daghøjskolerne mister kontakten til de folkeoplysende kredse og dermed fjernes fra den folkeoplysende tradition. Det er jo en del af identiteten, en del af profilen og del af styrken ved daghøjskolerne i dag. Det vil vi i Det Konservative Folkeparti meget nødig medvirke til. Og derfor føler vi os forpligtet til i det videre udvalgsarbejde at arbejde for, at det bliver lidt bedre på det her område.

Vi vil meget gerne have, at man respekterer de forskellige folkeoplysningsforbunds traditioner og sikrer, at der er nogle fornuftige vilkår. Det vil sige, at vi skal have lidt færre restriktioner.